

hvorledes Hr. H. Ploug kan kalde dette Konfusion, er ganske uforstaaeligt. Hr. H. P. cursiverer ganske vist *moderne*, men det gør ikke Sagen klarere; „moderne“ betyder jo paa det citerede Sted det samme som „sin Tids,“ og det var dog virkelig sin egen Tids og ikke de forbigangne Tiders Skoler, han angreb. — Hvorfra den bekendte Udtalelse om at „den unge Pige skal gemmes i sin Moders Kommodeskuffe“ osv. oprindeligt stammer, er vel nu vanskelig at faa oplyst. Frk. Fredriksen har henført den til Fru Heiberg, hvad der lyder ret sandsynligt. At den skulde være senere end Fru Heibergs Tid, altsaa fra vor egen, er absolut urigtigt; der er en Mængde Mennesker, der har hørt den, længe før Fru Heiberg døde. Kan Hr. H. Ploug oplyse Almenheden om, hvor den stammer fra, vil det jo være meget interessant.

Angaaende *Mathilde Fibiger* er der hos Frk. Gripenberg ganske vist enten en Misforstaaelse eller en Uklarhed i Udtrykket; man vil næppe i den nævnte Forbindelse tale om „Danmarks politiske Ulykker“ i 1848. Men dette er nok ogsaa hendes eneste Fejl. Misforstaaelsen med de to fingerede Taler, som hun har delt med andre, gør hun jo Afbigt for paa den nobleste Maade. Det i hendes nærværende Artikel anførte Stykke fra „Kv. og Samf.“ 1888 har hun rigtig opfattet som, hvad det er: ikke et Referat af C. Plougs Udtalelser, men en Imødegaaelse af dem.

Den Sorg og Harne, Carl Plougs Udtalelser vakte hos Kvinderne dengang, har man nu maaske ondt ved at fatte. Det laa i, at man af ham havde ventet noget helt andet. At P. G. C. Jensen og H. Matzen kunde udtale sig fremdrende om Kvinderne, det tog man dem næppe nok ilde op — hvad andet kunde man vente sig fra den Kant? Men Carl Ploug! Maaske er der ikke noget klarere Vidnesbyrd om, hvor højt Danmarks Kvinder skattede ham, end denne deres Sorg og Harne. Man huske, at det drejede sig om saa lille og saa retfærdig en Foranstaltning som Kvinders Adgang til Fattig- og Skolekommissioner. Dog det var en fanatisk Tid, man var i, og dette kan bringe en til at forstaa — men ikke til at undlade at sørge over — at Carl Ploug kom til at stille sig paa denne Side. Han var for god til det.

En gammel Kvindesagsven.

Det af baronesse Gripenberg nævnte brev til frk. Kirstine Frederiksen har den nuværende redaktion aldrig fået.

Hermed må denne sag være uddebatteret her i bladet.

Red.

Den store børnedag.

De sidste forhandlinger i rigsdagen har vakt en levende interesse for samfundets ulykkeligt stillede individer, og i diskussionen om pryglene er det atter og atter blevet hævdet fra kriminalisters side, at skal bøllevæsenet rykkes op med rode, da skal vi først og fremmest tage os af de tusinder af børn, der uforskyldt lider under samfundets brøst, og som gennem en kummerfuld barndom i nød og last følgestrengt må ende som sår på samfundslegemet. Her er et gensidigt interesseforhold: *individet — samfundet*. Her behøver man ikke at kalde på barmhjertighed — hjerte for de små i samfundet osv. Vi, der sidder på den grønne gren, skal ikke her yde hjælp som til tiggeren ved døren; nej, vi skal være klar over, at denne omsorg for storstadens små er en samfundssag, nok så lønnende som hedeplantningen og andre kulturelle virksomheder, der udføres under tilslutning fra hvert menneske i landet.

Nu har en energisk mand, kommunelæge, dr. med. *Carlsen*, haft den dristige idé at vække offentlighedens opmærksomhed for de foreninger og institutioner, der tager sig af vor bys ulykkelige små — sanatorier, børnehjem, redningshjem, opdragelseshjem og hvad de nu alle hedder. Det dristige i tanken ligger i, at det kun er én eneste dag, der er fastsat til at indsamle bidrag. Gennem en ihærdig agitation skal hvert menneske i den ganske by vide besked med, at den 6. maj samles der ind til børnene. Overalt vil man den dag træffe de smaa bøsser: hos købmanden, hos barberen, i de store bygninger, hvor folk færdes i travlhed, ja endog i sporgvognene vil man træffe på børnenes bøsser. Mange forretningsfolk har lovet at tilstille komitéen andel i dagens indtægt. Alle indkomne penge fordeles til de forskellige institutioner af komitéen,*) hvori sidder så smarte mænd som dr. *Carlsen* og direktør *Julius*

*) Det har undret os, at der i en Komité paa 19 Medlemmer kun findes *en* Kvinde, — Frk. *Augusta Fenger* — hvilket i en saadan Sag, der angaar Børnene, er dobbelt mærkeligt.